

Kald helsehjelp

TEKST

Bjørnar Olsen

PUBLISERT 2. november 2016

Verdensdagen for psykisk helse er lagt bak oss. Utallige steder over det ganske land og i mang en spaltemillimeter har vi hørt om betydningen av varme og åpenhet. For åpenhet er medisinen som også fjerner tabuene. Mens varme leger det knuste.

I de gode intensjonene finnes det en romantisk glød som også finner gjenklang i kulturlivet og offentligheten. Vær åpen om din smerte, og vi skal møte deg med kjærlighet. Slik vil du igjen kunne reise deg. For mange er dette viktig, og for noen er dette tilstrekkelig. Men på langt nær for alle.

«Få snakker med entusiasme
om nødvendigheten av logistikk
og regneark»

Denne forståelsen av psykiske plager kan gjøre at man mister av syne at helsehjelp også handler om kald organisering, prioriterte satsninger, effektivisering og ressursallokering – forhåpentligvis til det beste for de fleste. Få snakker imidlertid med entusiasme om nødvendigheten av logistikk og regneark, om nødvendigheten av en kjølig fornuft som gjør vurderingene som skal skape mest mulig varme.

Skal vi hjelpe, må vi derfor ta kaldt fatt på spørsmålene om hvordan vi organiserer hjelpetilbudet. Den som ber om mer varme fra dagens helse- og sosialarbeidere, starter i feil ende. Det er ikke her bøygen ligger. Snarere handler det om hvordan vi organiserer de mange som arbeider i helse- og sosialsektoren slik at de får mulighet til å bruke sin varme.

Og ikke minst handler det om hvordan vi organiserer vår støtte til mennesker som har langvarige, ja, kroniske plager.

All ære til satsningen på forebygging og lavterskeltilbud. Den vil omsider gi mange nødvendig og ofte tilstrekkelig hjelp til å gå stødig videre i livet. Men vi må også snakke om de mange som blir deprimerte igjen og igjen og igjen, de som trenger langvarig hjelp til å leve med sine psykoser, om de som fortsetter å ruse seg etter behandlingsopplegg nummer femten.

En viktig følge av økt åpenhet om psykiske helseplager er at vi får bedre informasjon om hjelpebehovet i samfunnet. Med kald fornuft kan vi så organisere helse- og

sosialsektoren slik at varmen når flest mulig – også i det lange løp.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 53, nummer 11, 2016, side 877

TEKST

Bjørnar Olsen, Sjefredaktør